BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

ANUL 105 SIBIU, 15 aprilie 1957 Nr. 15—16

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ŞI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele şi corespondenţa se adresează REDACŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Preţul inserţiunilor un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Pace vouă...

Aşa a grăit Mîntuitorul către ucenici cînd s-a arătat lor după înviere: „Pace vouă"! (Lc. 24, 36). Era cuvîntul potrivit pentru starea sufletească a apostolilor. Cînd l-au prins pe Iisus în Grădina Getsimani cei trimişi de sinedriu, ucenicii s-au risipit în toate părţile. Singur Petru l-a urmat pe Domnul său, dar şi el s-a lepădat în curtea lui Caiafa, zicînd, că nu cunoaşte pe Iisus. Numai Ioan, cu Maica Sfîntă şi Mironosiţele femei, L-au urmat pe drumul crucii şi l-au străjuit cînd atîrna pe lemn şi cînd şi-a dat duhul. O mare tristeţe şi spaimă a pătruns în inimile ucenicilor. Ei nu puteau pricepe cum a fost cu putinţă ca Domnul, care învia morţii şi poruncea valurilor mării, să fie prins, judecat, chinuit, batjocorit, răstignit şi îngropat.

Copleşiţi de durere, temîndu-se ca nu cumva să fie şi ei prinşi şi condamnaţi, ei stăteau la un loc cu uşile încuiate. Şi iată deodată apare în mijlocul lor Iisus cel înviat şi le zice: Pace vouă! Ei cred că e duh sau arătare. Mîntuitorul însă le arată că El a înviat cu trupul, după cum a fost scris de prooroci. „Şi s-au bucurat ucenicii văzînd pe Domnul". (In. 20, 20).

Invierea a risipit întristarea şi a adus bucurie. Invierea a risipit tulburarea şi frica şi a adus pace. De atunci apostolii au avut pace în sufletele lor şi au devenit răspînditori ai păcii în lume. Pacea aceasta nu s-a mai stins niciodată din inimile lor. Şi ei n-au încetat niciodată de a fi propovăduitori ai păcii: ai păcii dinlăuntrul nostru, ai păcii cu Dumnezeu, ai păcii între oameni şi între popoare.

De aceea Invierea este şi praznic al păcii. Ea este izvor de bucurie şi de pace. Ea toarnă în inimile credincioşilor pacea lui Hristos. Căci ei se ştiu împăcaţi cu Dumnezeu, ei se ştiu împreună cu Hristos cel înviat. Iar credinţa în învierea lui Hristos este temeiu al credinţii în biruinţa binelui asupra răului, păcii asupra războiului, e credinţa în biruinţa unei vieţi mai bune, mai luminoase. E ceiace spune poetul Vlahuţă:

Voi, toţi ce-aţi stat în întunerec
Şi nimeni nu v-a mîngăiat,
Din lunga voastră-ngenunchiere
Sculaţi: Hristos a înviat!

Cei ce au stat în întunerec şi au fost asupriţi s-au sculat şi-şi făuresc o viaţă nouă. Celor din întunerec le-a strălucit „lumină mare", lumina învierii la o altă viaţă. Aceştia nu vor îngădui ca peste munca şi visurile lor să vină nimicitoare urgia războiului. Ei luptă, milioane şi sute de milioane, ca pacea să se stabilească pe pămînt, ca pace să fie între ţări şi popoare, ca în pace să poată munci fiecare pentru fericirea lui şi a tuturor.

Spre pace ne cheamă şi pe noi Invierea Domnului. Să sorbim în inimile noastre pacea lui Hristos. Să fim făcători de pace. Să luptăm pentru pace, alături de toţi oamenii cinstiţi din lumea întreagă. Aşa vom dovedi că sîntem fii ai învierii, fii ai bucuriei, fii ai păcii.

T.

Paştile, sărbătoare a înfrăţirii

De cîte ori mă duc cu gîndul la actul istoric al reîntregirii celor două Biserici romîneşti din Ardeal, din oct. 1948, îmi vin în minte fără să vreau două momente chiar din viaţa Mîntuitorului: Vinerea Mare şi Dumineca Invierii. Cel dintîi, simbol al suferinţei, al durerii, al jertfei; al doilea, chezăşie a biruinţei binelui asupra răului, izvor nesecat de bucurii duhovniceşti.

Ceva asemănător a fost şi în viaţa Bisericii noastre ardelene după anul 1700: o Vinere Mare care nu se mai sfîrşea, o perioadă de suferinţi şi de pătimiri care a risipit şi a destrămat multe forţe vii ale neamului. Cu anul 1948, cu ziua aceea memorabilă de 21 oct., a răsărit pentru noi pentru toţi ziua bucuriei depline, ziua învierii prin credinţă, ziua regăsirii şi a îmbrăţişării frăţeşti.

Fraţi am fost de la început şi fraţi am rămas toţi fiii acestui neam, uniţi în simţăminte şi în gînduri, uniţi în credinţa şi ruga pe care o înălţăm cu buze fierbinţi cerului. Iubirea de frate, cu toată deschilinirea celor 250 de ani nu şi-a pierdut căldura, nu s-a răcit. Tot romîni şi tot fraţi am rămas chiar dacă interese streine ne-au ţinut despărţiţi în două Biserici. Ne lega pe unii de alţii nu numai originea şi limba pe care o vorbeam, ci şi sărbătorile, posturile şi slujbele bisericeşti. Şi unii şi alţii am ţinut aceleaşi sărbători, aceleaşi posturi şi am avut aceleaşi slujbe bisericeşti.

Dintre toate sărbătorile de peste an, aceea care este mai aleasă şi mai intens trăită de toate sufletele credincioşilor este fără îndoială sărbătoarea Invierii, Paştile. Invierea lui Hristos este adevărul cel mai mîngăietor al credinţei noastre. In ea găsim întărire a credinţei noastre în Hristos cel răstignit, ea este temeiul nădejdii şi a dragostei noastre chiar şi pentru cei de altă credinţă. Sf. Paşti e sărbătoarea care chiar prin rînduela ei de „sărbătoare a sărbătorilor" exprimă biruinţa vieţii asupra morţii, a iubirii desăvîrşite asupra urii, adevărului asupra minciunii.

Invierea a însemnat pentru apostolii risipiţi — după tragedia Vinerii Mari, o regăsire, o întîlnire cu ei înşişi, un examen sever de conştiinţă, o dorinţă fierbinte de a-L căuta pe Mîntuitorul, de a-L vedea, de a-L întîlni şi de a-I cere iertare pentru trădările unei singure nopţi, de a trăi mai departe în intimitate cu El.

Invierea lui Hristos a însemnat pentru apostolul Petru pocăinţă cu lacrimi pentru lepădarea lui de Invăţătorul în faţa unei portăriţe, o pornire firească de a-şi ispăşi păcatul, împreunată cu dorinţa fierbinte de a fi iarăşi reprimit printre învăţăcei. Aşa ne explicăm fuga lui la mormînt, înaintea celorlalţi apostoli, în dimineaţa Invierii. Şi, în sfîrşit, învierea lui Hristos a însemnat în tot decursul celor două mii de ani de viaţă creştină o întoarcere la casa părintească: „scula-mă-voi şi mă voi duce la tatăl meu", pentru toţi păcătoşii, pentru toţi rătăciţii, pentru toţi cei ce s-au abătut de la observarea dreaptă a poruncilor lui Dumnezeu.

Toate aceste învăţăminte pe care le desprindem din sărbătoarea Invierii Mîntuitorului au fost vii şi în sufletele credincioşilor celor două Biserici, ortodoxă şi fostă gr. cat. Paştile le-am prăznuit întotdeauna şi unii şi alţii în aceeaşi zi şi ne-am bucurat întreolaltă de măreţia Sărbătorii. Şi unii şi alţii am ştiut că Paştile sînt sărbătoarea împăcării, a iertării, a revenirii la casa părintească. Mărturiile sînt nenumărate în acest sens. Iată ce-mi mărturisea un preot revenit din părţile Agnitei, acum nu de mult, în legătură cu aceasta·

Continuare în pag. 4

Hristos a înviat!

Trăim şi simţim cu toţii negrăitele bucurii ale Invierii Domnului nostru Iisus Hristos. Sînt multe sărbătorile noastre creştineşti. Fiecare are bucuriile şi învăţămintele ei, dar nici una nu revarsă în inimile noastre atîta lumină şi atîta mîngăiere ca învierea Domnului.

Invierea Domnului vine ca o mare izbucnire de bucurie după tristeţea patimilor, răstignirii şi înmormîntării Domnului.

S-ar fi putut oare ca întunerecul să înghită lumina; s-ar fi putut să fie biruit de moarte, El, care este stăpînul vieţii şi al morţii; El, care spunea despre Sine: „Putere am să-mi pun sufletul şi putere ca iarăşi să-L iau" (Ioan 10, 18); El, care potolea furia mării cu cuvîntul; El, care poruncea demonilor; El, care învia pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain, pe Lazăr mort de patru zile, pe Sine să nu se poată învia? Nu! Hristos a înviat!

Domnul nostru Iisus Hristos, ca Dumnezeu atotputernic, a înviat cu adevărat. Martori sînt ostaşii străjuitori de la mormînt, care au mărturisit învierea, martor este sutaşul, pe nume Loghin, care s-a făcut creştin, martor este mormîntul rămas gol. Dovadă că Iisus, Domnul nostru, a înviat este însufleţirea cu care Sfinţii Apostoli au propoveduit tuturor Invierea, este seninătatea şi curajul cu care au primit să moară pentru Hristos cel înviat. „Căci nu urmînd unor basme meşteşugite am vestit vouă puterea şi venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci noi înşine am văzut slava Lui", spune sf. apostol Petru (II Petru 1—16).

„Ce era dintru început, ce am văzut cu ochii noştrii, ce am privit şi mîinile noastre au pipăit, aceea vă vestim", mărturiseşte şi sf. apostol Ioan (I Ioan 1, 1). Iar Corintenilor, celor care le venea greu să creadă învierea Domnului Iisus, Sf. apostol Pavel le scrie astfel: „V-am dat vouă, înainte de toate ceea ce am şi primit, cumcă Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; Şi cumcă s-a îngropat şi a înviat a treia zi; şi cumcă s-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece, după aceea s-a arătat deodată la peste cincisute de fraţi, DINTRE CARE CEI MAI MULŢI SINT ÎN VIAŢĂ PÎNĂ ACUM, iar unii au adormit. După aceea s-a arătat lui Iacob, apoi tuturor apostolilor. Iar pe urmă decît la toţi, mi s-a arătat şi mie" (I Cor. 15, 3—8). Deci voi Corintenilor, care vă mai îndoiţi încă, parcă vrea să le spună marele apostol, dacă nu credeţi spusele mele, mergeţi şi cercetaţi, întrebaţi pe cei care l-au văzut pe Iisus înviat şi care mai trăiesc încă şi vă convingeţi că mărturia mea este întru totul adevărată.

Martori sînt miile de mucenici, care cu credinţa în Domnul cel înviat răbdau cu bucurie chinurile cele mai grele. Martoră este Biserica Sa, care are la temelie pe Domnul cel veşnic viu, puterea şi viaţa ei.

Da, Domnul nostru Iisus Hristos a înviat. Invierea Lui este temelia vieţii noastre creştineşti. Prin Invierea Sa, Domnul nostru Iisus Hristos a întărit toată învăţătura Sa, dovedindu-se Dumnezeu adevărat, stăpîn al vieţii şi al morţii. Prin minunea învierii Domnului Iisus, noi ştim că tot ce a făgăduit să dea celor ce cred în El este adevăr dumnezeesc nestrămutat şi, îndeosebi, sîntem încredinţaţi că cu adevărat vom învia şi noi „în ziua cea de apoi".

De aceea, sf. apostol Pavel învaţă pe Corinteni, şi pe noi totodată, că „dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propoveduirea noastră, zadarnică este şi credinţa voastră... Hristos însă s-a sculat din morţi, începătura celor adomiţi făcîndu-se". (I Cor. 15, 14—20).

Aşa cum la chemarea soarelui de primăvară, viaţa răsare iarăşi sub mii de forme, la fel va fi şi la suflarea trîmbiţei de apoi: noi toţi vom învia cu trupuri duhovniceşti, cu trupuri preamărite şi pururea cu Domnul vom fi.

Iată de ce praznicul învierii Domnului este cel mai mare între praznicele noastre creştineşti şi de ce bucuria creştinilor este mai mare la Paşti. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa.

Acest mare adevăr al învierii lui Hristos şi al învierii noastre să fie mereu treaz în noi şi să ne călăuzească spre o viaţă după voia lui Dumnezeu. Viaţa noastră curată, munca noastră cinstită să fie mărturie, că pentru noi, învierea nu este o vorbă goală, ci un adevăr în care credem cu tărie, pentruca în felul acesta, prin viaţa noastră frumoasă, să mărturisim că: Hristos a înviat şi pentru noi.

Diacon GH. PAPUC

După învierea Domnului

Mîntuitorul a spus dinainte ucenicilor Săi că a treia zi va învia. Ştiau şi fariseii şi cărturarii de această proorocie. Ucenicii însă n-au priceput ce li s-a spus, iar fariseii n-au crezut cele proorocite, ci au cerut străji la mormînt ca nu cumva ucenicii să fure trupul Domnului, să l ascundă şi să zică apoi că Mîntuitorul a înviat. Ucenicii erau aşa de întristaţi că Domnul a fost răstignit şi îngropat, încît stăteau încuiaţi în casă şi se temeau ca să nu fie prinşi şi ei. Iar mironosiţele se duc la mormînt ca să ungă trupul Domnului adormit.

La mormînt însă li s-a arătat un înger care le-a vestit că Domnul nu mai e în mormînt şi a înviat. Domnul cel înviat se arată Mariei Magdalena, care-l socoteşte că e grădinarul de acolo. Marea bucurie a învierii le face să alerge la apostoli, să le vestească: Hristos a înviat! Iar apostolii Ioan şi Petru neîncrezători aleargă la mormînt şi văd mormîntul gol şi giulgiurile de o parte. In aceiaşi zi Domnul cel înviat călătoreşte cu Luca şi cu Cleopa la Emaus şi se arată apostolilor, întrînd în casa unde erau adunaţi, uşile fiind încuiate. După opt zile se arată din nou ucenicilor, de faţă fiind şi Toma, care n-a crezut cele ce i s-au spus de ceilalţi.

Dar Mîntuitorul s-a arătat în mai multe rînduri ucenicilor Săi după înviere cum ne încredinţează sfinţii Evanghelişti ca şi ceilalţi sfinţi apostoli.

Incredinţaţi de adevărul învierii Domnului sfinţii apostoli au propoveduit pretutindenea pe Hristos cel înviat, încă de la începutul predicii lor, din ziua cînd s-a pogorît peste dînşii Duhul Sfînt. (F. Ap. 2, 1, u.). Evanghelia propoveduită de ei este Evanghelia învierii lui Hristos.

Vestirea învierii Domnului s-a propoveduit dealungul veacurilor pretutindeni unde a răsunat glasul sfintei Evanghelii şi fiecare suflet care a primit-o a mărturisit că într-adevăr Mîntuitorul a înviat. Acest lucru îl facem şi noi totdeauna cînd rostim cuvintele „Hristos a înviat" sau cînd răspundem celor ce ne înfăţişează veste de mîntuire cu cuvintele „Adevărat că a înviat".

Să nu uităm că de fiecare dată cînd rostim cuvintele „Hristos a înviat" ori cînd întîmpinăm aceste cuvinte cu răspunsul „Adevărat că a înviat" noi facem o mărturisire de credinţă, că mărturisim că sîntem încredinţaţi că Mîntuitorul Iisus Hristos Cel ce s-a răstignit pentru pentru noi a înviat a treia zi potrivit Scripturilor (I Cor. 15, 3, 4). Prin această credinţă noi ne unim şi ne înfăţişăm ca fiind uniţi cu toţi aceia care au avut o astfel de credinţă, adică cu femeile mironosiţe, cu sfinţii apostoli, cu sfinţii mucenici, cu preacuvioşii şi purtătorii de Dumnezeu părinţii noştri şi cu toţi binecredincioşii creştini de pretutindenea.

Dar pentru ca să fim cu adevărat propoveduitori ai învierii Domnului, vrednici de a fi părtaşi cu apostolii, mucenicii şi cu toţi cei ce au dus viaţă sfîntă şi să fim împreună slujitori cu îngerii trebuie să trăim ca unii ce avem credinţă tare în Cel ce a murit şi a înviat ca să aibă stăpînire peste vii şi morţi (Romani 14, 9), să nu mai viem nouă, ci Aceluia care pentru noi a murit şi a înviat (II Cor. 5, 15), să cugetăm şi să căutăm cele de sus, nu cele deşarte (Coloseni 3, 1—2) şi să murim păcatului ca să putem să vieţuim lui Hristos (Romani 6, 11).

Numai aceia dintre credincioşi care sînt pătrunşi de toate aceste adevăruri sînt şi adevăraţi mărturisitori ai învierii Domnului, căci unii ca aceştia Il propoveduiesc pe Mîntuitorul atît prin cuvînt, cît şi prin faptă, iar propoveduirea cu fapta are o mai mare însemnătate, ea fiind o adevărată chemare la viaţa cea împreună cu Hristos cel înviat.

Să ne străduim, aşa dar, să cunoaştem cît mai bine pe Mîntuitorul cel înviat, împlinind poruncile Lui ca să ne unim tot mai strîns cu El prin învierea noastră şi să facem numai roade pricinuitoare de viaţă veşnică (Romani 6, 21—22), lepădînd de la noi toate faptele cele aducătoare de moarte (Rom. 6, 23; Ev. 6, 2). Făcînd aşa vom putea spune cu bună cucernicie şi cu adîncă credinţă „Hristos a înviat" şi vom putea răspunde cu inimă curată şi plină de bucurie „Adevărat că a înviat". Cînd viaţa noastră întreagă va fi pătrunsă de adevărul învierii lui Hristos, cînd vom crede deplin cu inima şi vom mărturisi învierea Domnului cu cuvintele şi faptele noastre (Rom. 10, 9), atunci în sufletele noastre se va sălăşlui bucuria ce s-a sălăşluit în sufletul femeilor mironosiţe, al apostolilor şi al tuturor celor ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi împlinesc poruncile Lui.

Monahul TEOFIL

Unire frăţească

Ca bun creştin, am credinţa, că toate întîmplările mari din viaţa unui popor îşi au rostul lor bine cumpănit în planurile nepătrunse ale Tatălui Ceresc.

Şi mai cred cu toată tăria, că tot ce rînduieşte bunul Dumnezeu îşi are ca ţintă fericirea singuraticilor, a popoarelor.

Iată pentru ce socotesc, că şi unirea religioasă din toamna anului 1948 este un pas hotărîtor pentru închegarea neamului, spre limpezirea credinţei şi spre întărirea scumpei noastre Patrii.

Roadele acestea bogate le poate da numai unirea frăţească şi jertfelnică, singura cale pe care se poate ajunge la belşug, la progres, la mulţumire sufletească şi la adevărată fericire.

Astfel de nădejdi legăm noi, credincioşii mireni de la sate de unirea religioasă din toamna anului 1948, care ne oferă prilejul de a ne putea cunoaşte, înţelege şi iubi frăţeşte, gata să aducem toate jertfele cerute de binele şi interesele familiei noastre — mici şi mari —, ale Bisericii şi ale Patriei noastre iubite, dînd fiecăruia ceiace i se cuvine, potrivit dumnezeeştei poveţe a Mîntuitorului:

Daţi Cezarului cele ce sînt ale Cezarului şi daţi lui Dumnezeu cele ce sînt ale lui Dumnezeu.

BUCUR DUMITRU
Veştem (Sibiu)

Impăcare

— Povestire de Paşti —

Era ziua de Paşti. Praznicul bucuriei şi al păcii creştineşti.

Bătrîni şi tineri, bărbaţi şi femei, cu feţele pline de zîmbet şi bucurie, venind de la biserică, se salutau cu creştinescul: Hristos a înviat! Şi răspunsul izvorît din credinţă picura domol ca o mîngăiere: Adevărat a înviat!

Mieluşei albi ca zăpada zburdau prin livezile înverzite, iar copiii, prin jocurile lor zglobii şi ciripitul gureşelor păsărele, măreau par-că şi mai mult bucuria acestei zile de paznic.

Săteanul Ioan Vulcu însă nu lua parte la această bucurie obştească. Cu bărbia adîncită în piept, cobora spre sat în pas grăbit, ferindu-se într-adins de pîlcurile bărbaţilor care povesteau veseli. In urechi îi suna mereu, ca o mustrare, cîntarea sărbătorii: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Să le zicem „fraţi" şi acelora care ne urăsc pe noi, uitîndu-le toate pentru „Inviere" şi unul pe altul să ne îmbrăţişăm"...

Era ziua de Paşti. Praznicul mare şi sfînt, în care toate sufletele cu adevărat creştine se bucură şi se veselesc.

In loc de bucurie şi mîngăiere însă, sufletul gospodarului Ion era plin de amărăciune.

De ce?

Era ţăran, cu rosturile casei bine rînduite. Tînăr încă şi voinic, iar de sănătate nu putea să se plîngă. Şi pe lîngă acestea, mai avea şi o soţie credincioasă şi copii dolofani. Ceea ce îi lipsea însă, era tocmai „pacea" despre care le vorbise credincioşilor în această zi de praznic bătrînul preot.

De cîţiva ani trăia în duşmănie cu Ilie Bucur, un vecin al său, care — judecînd după dreptate şi adevăr — nu-i greşise nimic.

Cearta şi mai apoi duşmănia se iscase între ei din pricina unui petec de pămînt. Vecinul său, nu avusese decît foarte puţin pămînt. In trecut îşi întreţinuse familia numeroasă muncind în dijmă pămînturile gospodarilor mai înstăriţi.

Intr-o primăvară, Ion întră cu plugul în pămîntul lui Ilie, luîndu-i cîteva brezde. Comisia Sfatului Popular, în frunte cu agentul agricol, ieşind la faţa locului, pentru a statornici miezuina, aduse hotărîre în favorul lui Ilie. Din pricina asta, Ion începu să-şi duşmănească vecinul, făcîndu-i mizerii în fel şi chip. Bietul om nu mai putea să-şi ţină păsări pe lîngă casă. Dacă treceau întîmplător în grădina lui Ion — cum e felul păsărilor — nu se mai întîlnea cu ele. Astăzi dispărea una, mîine alta.

In dimineaţa unei zile ploioase de vară, nimerind peste caii lui Ilie, care păşteau pe marginea drumului, în apropierea unui lan de trifoi, vru să-i prindă, dar nu reuşi. In mînia ce îl cuprinse, aruncă cu securea după un cal şi, nimerindu-l în picior, îl schilodi.

Cînd Ilie îi făcu mustrări, în loc să-şi recunoască greşeala, îi trase vecinului o bătaie soră cu moartea.

Din pricina loviturilor, Ilie zăcu în pat cîteva zile, dar blînd şi iertător de felul lui, îl lăsă pe Ion în plata Domnului. Nu-i făcu proces nici pentru cal nici pentru bătaia suferită. Ion însă nu încetă nici acum de a-l necăji.

Soţia lui, femee cuminte şi bună la inimă, îi făcea adeseori mustrări:

— Măi omule, ce tot ai cu bietul Ilie? Nu ţi-a greşit nimic. Tu i-ai pricinuit destulă sărăcie şi alean, iar el, suflet de creştin, s-a lăsat întotdeauna păgubaş. Nu uita însă, că toate lucrurile îşi au măsura lor. Prea eşti rău la suflet şi Dumnezeu are să te pedepsească. Astăzi îl duşmăneşti pe Ilie, mîine îi vei duşmănii pe alţii, căci păcatele la unii creştini sporesc zi de zi. Nu vor fi însă toţi ca Ilie. Iţi vei găsi odată şi omul care să te dea în judecată.

— Lasă-mă-n pace cu sfaturile tale! — îi răspundea el ţîfnos. Lucrul tău este să vezi de ceaunul cu mămăliga. Incolo, mă priveşte pe mine. Iar dacă mă judec cu Ilie, sau cu alţii, n-am să mă împrumut cu bani de la tine. In casa mea eu sînt stăpîn şi atîta vreme cît port căciulă, fac ce vreau şi ce-mi place.

Şi aşa a făcut. In loc să-şi calce pe inimă şi să-i întindă lui Ilie o mînă prietenească, îl duşmăni şi pe mai departe. Şi vorba soţiei-sale: „păcatele la unii oameni sporesc zi de zi", se împlinise întocmai. De la o vreme, Ion începu să blesteme şi să înjure, pricinuindu-i soţiei sale multe lacrimi şi mult amar.

Dumnezeu însă, care nu voieşte moartea păcătosului, i-a luminat mintea, pentru a putea cunoaşte prăpastia spre care îl ducea viaţa lui nesocotită.

Cîntările sărbătorii şi predica despre „pace" a bătrînului preot, îi răscoliră adînc sufletul. Ştia acum că rătăcise mult de la calea adevărului şi îşi dădea seama, că numai acela poate să se simtă pe deplin mulţumit care trăieşte în pace şi bună înţelegere cu vecinii şi semenii săi.

Coborînd spre cărarea care îl ducea spre casa adăpostită în umbra nucilor bătrîni, îi veni în minte o întîmplare groaznică, la care fusese martor. Pe vremea aceea era holtei. E mult de atunci, dar ţine minte, par-că s-ar fi întîmplat numai ieri. Din pricina unei primejdii, se luară la ceartă doi fraţi. Era într-o toamnă, pe vremea aratului. Cel mai tînăr dintre fraţi, arţăgos şi năpraznic la mînie, îl lovi pe celălalt în creştet, cu răsteiul de fier de la jug. Fratele se prăbuşi la pămînt, cu ţeasta sfărîmată.

Mustrat de conştiinţă şi înnebunit de groaza faptei săvîrşite, ucigaşul de frate aleargă acasă şi, urcîndu-se în podul şurii, se spînzură de o grindă, cu funia de la car. Rămaseră două văduve necăjite. Una cu doi, şi alta cu trei copii mici. Şi toate aceste nenorociri, din pricina unei brazde de pămînt...

N-a săvîrşit oare şi el o crimă atunci cînd l-a lovit pe Ilie? Şi de ce?

Pentru o brazdă de pămînt care, pe bună dreptate era a vecinului său.

Din toamna anului trecut, lucrează şi ei împreună cu alţi săteni în gospodăria colectivă. Pricina neînţelegerilor a dispărut, iar duşmănia care i-a întunecat mintea un lung şir de ani, îi apasă acum sufletul ca o povară grea.

E ziua Invierii! Praznicul luminat şi mare, în care toată suflarea creştinească se bucură şi se veseleşte. Numai el nu poate lua parte la această bucurie obştească, fiindcă sufletul lui, lipsit de „pace", e gol şi pustiu...

Reîntors de la biserică, şezu pe prispa casei şi răzimîndu-şi fruntea în palme, începu să dapene mai departe firul gîndurilor lui. Iar cînd îi sosi şi soţia, se aşezară la masă. El mîncă numai în silă, căci toate îi păreau amare.

Dupăce ciocniră ouă roşii, ridicîndu-se de la masă încet, trecu în grădină.

Dorinţa împăcării şi a bunei înţelegeri îi umplea sufletul chinuit de părerile de rău.

Cum va putea face însă lucrul acesta? — se întreba, scărpinîndu-se în cap necăjit. Să trimită prin cineva vorbă în vecini că vrea să se împace? Sau să meargă chiar el la Ilie? Da, aşa are să facă, hotărî el şi, cu sufletul încălzit de nădejdea păcii, se tolăni pe pajiştea verde, la umbra unui cireş înflorit.

Pe cerul senin nu se zărea nici măcar o pată de nor. Vîntul primăvăratec adia mereu, scuturînd prin văzduhul cald florile albe de cireş. Cît de fericiţi trebuie să se simtă într-o zi atît de minunată, aceia al căror suflet e bun şi curat, se gîndi el, privind spre casa vecinului.

— Bădie!... auzi deodată dinspre ograda vecinului glasul unui copil.

Se ridică în coate şi roti în jur privirea iscoditoare.

— Bădie!... auzi iarăşi glasul copilului. Imi dai un ou roşu?

— Iţi dau, cum de nu! răspunse el înduioşat, recunoscînd pe copilul vecinului Ilie, care în nevinovăţia lui, nu ştia nimic de duşmănia ce-o purtase Ion tatălui său. — Dar spune-mi, măi Gheorghiţă, îţi plac ţie ouăle roşii?

— Imi plac!

— Păi, bine, voinicule, dacă îţi plac, vino la nenea să-ţi dea, nu un ou numai, ci două, trei, cîte vrei tu. Şi am să-ţi dau şi turtă cu miere.

— Aş veni, bădie, spuse copilul, bucuros, dar vezi că... nu pot.

— Cum nu poţi, măi prichindelule?! păru mirat Ion.

— Păi, vezi matale, nu pot, fiindcă... sînt mic... şi cum să trec peste gard?

— Asta-i altă socoteală. Ei, bată-te norocul, măi Gheorghiţă. Dar stai, am să-ţi ajut eu. Aşaaa... hop... pa!...

Il trecu pe copil peste gard şi îl luă în braţe. — Mare şmecher eşti tu, măi Gheorghiţă. Vezi că poţi să treci şi peste gard — zîmbi Ion înseninat şi, dezmierdînd copilul pe obraz, porni cu el spre casă.

Cînd îl văzu nevastă-sa întrînd cu copilul lui Ilie în braţe, şi cu faţa plină de zîmbet, în ochii ei licări o scînteie de bucurie.

— Iacă-tă, nevastă, ţi-am adus pe voinicul ăsta, să-i dai ouă roşii şi cozonac cu miere. Vino şi tu în vecini. Dar nu cu mîna goală. Uite colea... o corfă. Umple-o cu tot ce ştii tu că trebuie. Eu am să merg înainte cu Gheorghiţă.

Femeia sbici pe furiş lacrimile ce i se prelingeau pe obraz şi grăbi să împlinească, bucuroasă şi fericită, dorinţa bărbatului îndreptat.

Ion umplu o cană cu vin şi, luînd copilul în braţe, porni spre casa vecinului...

— Hristos a înviat! îşi salută vecinul, care tocmai atunci se aşezase la masă, înconjurat de părinţii bătrîni, de soţie şi de cele cinci odrasle.

— Adevărat a înviat! — tresări Ilie, privind mirat spre Ion, care se oprise în prag. — Dar vino mai încoace vecine, reluă Ilie, ştergîndu-şi cu dosul palmei mustăţile aduse pe oală.

— Dacă sînteţi bucuroşi de oaspeţi... şovăi Ion, roşind pînă în albul ochilor.

— Cum de nu! E ziua „Invierii" şi trebuie să dăm uitării toate neînţelegerile.

— Că vezi... tocmai pentru asta am venit, spuse Ion, aşezînd pe masă cana cu vin şi, întorcîndu-se spre copiii care săriră să-i apuce lui Gheorghiţă ouăle încondeiate şi turta cu miere, îi domoli: Mai încet, măi flăcăilor, că acuşi soseşte şi leliţa Anişoară cu o corfă încărcată şi are să vă dea la toţi ouă roşii şi turtă cu miere.

Se îndreaptă din şale şi, plecîndu-şi privirea în pămînt, vorbi domol: Ţi-am pricinuit mult rău şi mult necaz, frate Ilie. Imi recunosc greşala şi te rog să mă ierţi.

— Te iert, vecine! răspunse Ilie înduioşat. Şi nici să nu mai vorbim despre neînţelegerile din trecut. Astăzi e ziua Invierii, cînd trebuie să iertăm unul altuia greşalele.

— Da! şopti Ion, lăcrimînd de bucurie. Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm şi să ne veselim într-însa. Hristos a învia! vecine Ilie.

— Adevărat a înviat! frate Ioane.

Şi vecinii se îmbrăţişară acum ca doi fraţi şi prieteni, care nu s-au mai văzut de mult.

Pr. Prot. SABIN TRUŢIA

Din viața unei parohii mixte

Privind înapoi peste frămîntările confesionale din parohiile mixte inainte de 1948, trebuie să fim fericiți azi de liniștea și dragostea frățească care domnește între credincioșii noștri, în urma actului unificării bisericești.

Vom arăta aici un exemplu de luptă și frămîntare confesională din viața parohiei Nucet (prot. Sibiu). După dezbinarea religioasă de la 1698, răsadul discordiei frățești este așezat și între credincioșii din Nucet.

Se rup atunci de la sînul Bisericii mame cam 50 familii, cari își zidesc o biserică mică de lemn în cimitirul obștesc al satului, unde era și biserica veche ortodoxă.

Se împarte atunci și cimitirul în două, iar ca semn despărțitor între frați se plantează un șir de stejari, cari au dăinuit pînă în anul 1956. Pentru cele 50 de familii unite găsim în jurul anului 1800, după izvoarele ce ne stau la îndemînă cinci preoți.

Timpul trezește încetul cu încetul conștiința credincioșilor din acest sat și ei văd greșeala săvîrșită prin ruptura făcută de habsburgii asupritori și încearcă cu peste o sută de ani în urmă să devină iarăși una. Incearcarea aceasta nu reușește însă, pentrucă sînt împiedecați de cei ce stăpîneau în Ardeal pe vremea aceia. Iată istoricul acestei încercări de reunire. Ambele biserici din cimitir, fiind din lemn și slab construite, încep să se năruiască.

Cimitirul fiind la marginea satului și greu de mers pînă acolo, se ajunge la ideia de a găsi un loc în sat, pe care să se zidească iarăși o singură biserică, care să cuprindă din nou pe toți frații. In mijlocul satului era o curte mare și frumoasă (actuala curte a bisericii revenite) care era proprietatea grofului Köntzei de la Cornățel. Pentru cumpărarea acestei curți se arîndează pe un an toată pășunea composesorală a întregului sat unor ciobani cu oi. Aceste lucruri se petrec după anul 1850.

Groful consimte să vîndă curtea, însă numai Bisericii unite, excluzînd de la cumpărare pe ortodocși. Cu toate că banii adunați din arîndarea pășunii reveneau două părți ortodocșilor și numai o parte uniților, în proporție cu numărul de suflete și cu drepturile de coproprietate din pășune, uniții cumpără curtea și și-o însușesc, devenind singuri proprietari.

In anul 1864 uniții cumpără o biserică de lemn din Sărata (Țara Oltului) pe care o aduc în Nucet și o reclădesc aici, fiindu-le locaș de închinare pînă în 1948.

Ortodocșii văzîndu-se înșelați și persecutați, își adună forțele și tocmai peste drum de biserica unită, doi creștini buni își micșorează curțile, cedînd fiecare cîte o porțiune de teren pentru zidirea Bisericii ortodoxe. In anul 1870 se începe zidirea Bisericii, care rivalizează și azi cu toate bisericile din jur. La zidirea acestei biserici au contribuit într-o largă măsură credincioșii din satele învecinate și chiar mai îndepărtate, ca de ex. Porcești. Rana cu cumpărarea curții grofești se uită și se vindecă, dar zidul despărțitor de frați n-a căzut, ci a mai dăinuit încă aproape o sută de ani.

Unificarea bisericească găsește în 1948 un teren pregătit și favorabil în această parohie, pentruca zidul despărțitor de frați să fie dărîmat pentru totdeauna. Actul unificării a fost primit și semnat în această parohie cu toată convingerea și cu mare însuflețire.

De la 1 octombrie 1948 și pînă la Paștile anului 1949 s-a servit în ambele biserici în mod alternativ. La sf. Paști din 1949 preoții și credincioșii din Nucet, considerînd vechea biserică de lemn prea slabă și neîncăpătoare, hotărăsc să servească și să se adune de aici înainte numai în biserica de zid, unde încăpeau toți credincioșii. Biserica de lemn rămîne astfel ca o capelă pentru slujbe speciale.

Parohia este împărțită în două părți egale, iar preoții și ceilalți slujitori bisericești sînt menținuți cu toții în drepturile lor.

In ziua de 6 august 1955 credincioșii din Nucet adunați la sf. Biserică hotărăsc în unanimitate zidirea unei case parohiale.

Pentru a șterge orice urmă de aducere aminte că a existat cîndva vre-o dezbinare între frați, în ianuarie 1956 un număr de 120 credincioși reveniți și vechi ort. doboară șirul despărțitor de stejari din cimitir, pentruca lemnele rezultate să fie folosite la zidirea casei parohiale, semn al unității desăvîrșite.

Iată, dar, acum cît e de bine și cît e de frumos cînd frații sînt împreună. Cele vechi au trecut și frații în unire zidesc o viață nouă, de bună învoire și dragoste.

Pr. R. CONSTANTIN

Paștile, sărbătoare a înfrățirii

Urmare din pag. 1

„Inainte de a se fi produs actul istoric din 21 oct. 1948, noi credincioșii gr. cat. ne împăcam cu credincioșii vechi ortodocși în fiecare an, la Sf. Paști. La Paști în chip mai deosebit de cît la celelalte sărbători de peste an ne înfrățeam. Potriveam în așa fel slujbele — bisericile erau una lîngă alta — încît să ieșim deodată din biserică și uniții și vechii ortodocși pentruca să ne întîlnim și să ne putem zice unii altora: „Hristos a înviat!" Atunci ne regăseam cu toții, preoți și credincioși din cele două biserici, atunci nu ne mai consideram nici catolici nici ortodocși, ci frați și creștini. Dispărea deschilinirea dintre noi, ne strîngeam mîinile și ne consideram înfrățiți prin trăirea creștinească a aceluiași praznic al Invierii".

Azi, sărbătoarea Invierii e sărbătoarea bucuriei depline. Bucuria pentru învierea Mîntuitorului, bucurie pentru învierea noastră sufletească din moartea păcatului, bucurie pentru întoarcerea fiilor la casa părintească. Peretele despărțitor al vrajbei s-a rupt așa cum catapeteasma templului s-a rupt la răstignirea Mîntuitorului, credincioșii foști gr. cat. s-au reîntors iarăși la sînul Bisericii strămoșești Tresaltă de bucurie toate sufletele! Se bucură de bucuria regăsirii toate inimile! Azi avem dreptul să cîntăm cu mai multă credință: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne desfătăm de dînsa".

Sărbătoarea Paștilor va rămîne deapururi pentru toți credincioșii Bisericii noastre ortodoxe sărbătoarea înfrățirii și a regăsirii. Uniți prin suferința comună a celor 250 ani de despărțire, înfrățiți în munca de fiecare zi, să făurim, preoți și credincioși, în jurul altarelor strămoșești, duhul cel nou de viață creștinească! Sărbătoarea Invierii să fie deapururi sărbătoarea înfrățirii noastre!

A. MOISIU

Despre rugăciune

Cînd vă rugați, nu bolborosiți ca păgînii

Care creștin nu cunoaște rugăciunea: „Tatăl nostru?" Și care creștin bun nu o rostește măcar de două ori în fiecare zi? Dar cîți din ei și de cîte ori cugetă asupra lucrurilor pe cari le mărturisesc, le cer și le făgăduiesc în această rugăciune? Cîți simt în adîncul inimii lor cele rostite și cîți se hotărăsc tare să pecetluiască și cu felul lor de viață îndatoririle ce-și iau asupra-le, cînd rostesc această rugăciune?

CU BUZELE SAU CU INIMA?

Cînd dăm o mărturie înaintea judecătorului, cîntărim și măsurăm bine toate cuvintele noastre și luăm seamă la tot ce spunem. Cînd luăm asupra noastră o îndatorire față de cineva, căutăm să cunoaștem bine și cugetăm temeinic asupra lucrurilor, pe care le întărim cu iscălitura noastră. Alegem cuvintele de mulțumire ce le spunem celor ce ne fac bine; și cugetăm adînc, din inimă și cu toată căldura asupra rîndurilor celor ce ne sînt dragi. Facem oare tot astfel, cînd, în rugăciune, vorbim cu Dumnezeu? Punem oare în această vorbire cu Dumnezeu toată înțelegerea, toată dragostea și toată convingerea? Turnăm noi în rugăciunea noastră toată căldura, tot focul unei inimi nutrite de adevărată credință, iubire și nădejde creștină?

Să ne cercetăm numai puțin fără părtinire, pe noi înșine, și vom vedea că foarte puțini dintre noi și foarte rar facem așa. Inaintea Judecătorului judecătorilor, în fața celui mai mare Binefăcător al nostru, în fața Aceluia care ne iubește mai mult decît ne iubim noi înșine, adesea ne zicem rugăciunile cu mintea adormită sau împrăștiată în alte părți, cu inima rece, nesimțitoare, nedîndu-ne seama de cele ce vorbim, ce spunem în rugăciunea noastră, de cele ce cerem prin ea și făgăduim să facem, adeseori numai cu buzele. Acest fel de rugăciune Domnul nostru Iisus Hristos îl osîndește zicînd: „Cînd vă rugați, nu bolborosiți ca păgînii" (Matei 6, 7). Vorbele goale și închinăciunile fără suflet, repetate de mii de ori, nu au preț nici cît un singur cuvînt rostit cu deplină înțelegere, căldură și dragoste față de Dumnezeu.

PRICEPEREA CELOR SPUSE

Să luăm îndemnare spre rugăciune, de la Domnul nostru Iisus Hristos, care și El s-a rugat și care ne-a învățat și pe noi cum să ne rugăm. Dar învățătura Lui o vom putea înțelege numai pregătindu-ne pentru rugăciune, cugetînd adesea asupra ei, cu zel și cu dragoste. Și Sfînta Scriptură ne îndeamnă ca înaintea rugăciunii să ne pregătim sufletul. Căldura și adîncirea rugăciunii va spori mult, dacă vom cugeta cu mai mult temei asupra lucrurilor pentru care ne rugăm, dîndu-ne seama bine despre ele în toate privințele.

De aceea am socotit că e bine să dăm cîteva lămuriri ale cuprinsului Rugăciunii Domnești (Tatăl Nostru), pe care adesea o spunem numai cu buzele, fără să ne gîndim ce spunem. Așa socotim că vom putea înțelege, cu mai multă ușurință, măcar atîta, cît în împrejurările de toate zilele, este de trebuință pentru a ne putea ruga lui Dumnezeu într-un chip, care va face rugăciunea noastră plăcută Părintelui nostru celui din ceruri.

N. C.

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN

Tiparul Tipografiei „REINTREGIREA", Sibiu

Taxa poștală plătită în numerar